

едва главата му била останала отвънъ, когато продължилъ :

— Ние сме подкопали почвата подъ воденицата, и тя ще се събори днесъ или утрѣ.

Щъркътъ прихналъ отъ смѣхъ.

— Нѣма нищо по-вѣрно отъ това, което ви казахъ, казалъ червеятъ. Воденицата е вече тъй разнебитена, че отъ малко ще се събори“.

Щъркътъ продължавалъ да се смѣе и се опиталъ даже да цапне червея съ човката си, но той вече билъ се натѣпкалъ цѣлъ въ дупката си.

III.

Щъркътъ подхвъркналъ въ гнѣздото и разказалъ на жена си историйката съ червея.

„Ти не трѣбва даже да се разговаряшъ съ такава мръсна гадина“, казала госпожа щърклювица.

— Още утрѣ, щомъ го срѣщна, ще го срускамъ.

Била се изминала една седмица, откакъ се срѣщали щъркелътъ и червеятъ. Прѣзъ единъ хубавъ лѣтенъ день щъркелътъ билъ въ гнѣздото си и оглеждалъ малкитѣ щърклета.

— Гледай, тѣ вече иматъ перца! казала госпожа щърклювица.

— Да, врѣме е вече! Жабитѣ сжщо порастнаха и почватъ да се вардятъ. Тази сутринъ, напримѣръ, азъ можахъ да уловя само една.

— Какво е това? извика уплашено госпожата. Струва ми се, че покриватъ се събаря.

— Какво е...? извика още по-уплашено щъркътъ и, прѣди да довърши думитѣ си, воденицата се сгромоляса. Облакъ отъ прахъ се дигна въ въздуха, и двѣтѣ птици отлетѣха нагорѣ съ най-голѣмъ писъкъ.

„Дѣцата ми, дѣцата ми“, викаше госпожа щърклювица. Слѣдъ нѣколко часа щъркътъ заобикаляше покрай съборената воденица. Той ровѣше съ човката си между камънитѣ и дърветата, слушваше се, викаше, но никой не му се обаждаше, понеже дѣцата му, умрѣли, лежаха заровени дълбоко подъ развалинитѣ на воденицата.

Съкратенъ прѣводъ.